

Βλογημένος ο άνθρωπος που μπορεί, τώρα το καλοκαίρι, να ξεμακρύνει για λίγο από την ταραχή της πολιτείας. Αν του αρέσει η θά-λασσα, ας πάει σε κανένα νησί, που δεν είναι ακόμα χαλασμένοι οι νησιώτες, ή σε κανένα ψαραδοχώρι. Να μην κουβαλήσει όμως μαζί του την πολιτεία, όπως κάνουνε πολλοί, που από τη μια θέλουνε να αφήσουνε την ταραχή πίσω τους, κι από την άλλη κουβαλάνε μαζί τους όλα τα περίπλοκα και κουραστικά καθέκαστα της πολιτείας. Πάρε μαζί σου όσο λιγώτερα πράγματα μπορείς.

Γιατί, το πιο μεγάλο κέρδος που θα 'χεις πηγαίνοντας σ' ένα τέτοιο μέρος, θα 'ναι η φχαρίστηση που νιώ-θει ο άνθρωπος σαν του λείπουνε πολλά πράγματα, που τα έχει στην πολιτεία τόσο εύκο-λα, και που εκεί πέρα θα του φαίνεται σαν κά-ποια μεγάλη απόλαυση και χαρά το πιο πα-ραμικρό πράγμα. Δυστυχισμένοι οι άνθρωποι που δεν τους λείπει τίποτα, και δεν έχουνε την ελπίδα να λαχταρήσουνε κάποιο πράγμα, είτε φαγητό είναι, είτε ξεκούρασμα, είτε ομιλία, είτε ζεστασιά, είτε δροσιά. Και καλότυχοι αληθινά όσοι δεν τα έχουνε όλα εύκολα, και για τούτο γίνονται για δαύτους ολοένα νέα και δροσερά όλα τα πράγματα.

Λοιπόν, μην πάρεις πολλά πράγματα μαζί σου, για να μην πάρεις και την ατονία και την ανοστιά, που δίνει στον άνθρωπο η εύκολη απόλαυση. Τότε θα κα-ταλάβεις πόσο πολύτιμα είναι και τα πιο τιποτένια πράγματα. Η μοναξιά θα δώσει αξία στην απλή πα-ρέα, η πείνα στο μαύρο ψωμί, η κούραση στο σκληρό στρωσίδι. Η πύρα του ήλιου κ' η αρμύρα της θάλασσας θα ψήσει το πετσί σου, θα στύψει το κορμί σου και την πληγιασμένη ψυχή σου και θα νοιώσεις πως ζεις αληθινά, όπως ζούνε τα άλλα τα πλάσματα που απομείνανε στον φυσικό τρόπο της ζωής τους. Θα καταλά-βεις στο κορμί σου και στην ψυχή σου αληθινή υγεία, και κάποια ζωντάνια που την είχες ξεχάσει ' κι αυτό που έλεγες υγεία στην πολιτεία, θα σου φανεί τότε σαν αρρώστεια. Θα ξεκουραστείς από την απλοποίηση της ζωής σου, αν βέβαια δεν είσαι ολότελα χαλασμένος, ώστε νά 'χεις την ιδέα πως η ευτυχία είναι το νά 'σαι μπερδεμένος μέσα σε χίλια δυο σκοινιά, και νά 'χεις στο μυαλό σου άλλες τόσες έγνοιες. Σαν αρχίσεις να ξεχωρίζεις σιγά-σιγά τον εαυτό σου, που είτανε πρω-τύτερα πολύ μακριά, σαν ίσκιος, και να κάνεις συντρο-φιά μαζί του, χωρίς να στεναχωριέσαι. Δεν θέλω να πω πως θα πιάσεις να μιλάς με τη θάλασσα, με τα δέντρα, με τα πουλιά, με τις πέτρες, και να τα λες αδέρφια σου, όπως έκανε ο άγιος Φραντζέσκος, αλλά θα σου φαίνεται πως δεν πέφτεις από την κουτή σου την αξιοπρέπεια σαν ξαπλώσεις στο χώμα και κοιτά-ζεις ώρες τα μαμούνια, είτε, σαν κάθεσαι στην θαλασσόπετρα και σεριανίζεις τα ψαράκια, τα καβούρια και τ' άλλα τα ζωντανά τ' αρμυρού νερού, δίχως να κου-ράζεσαι και να βαρυέσαι.

...

Φώτης Κόντογλου

<http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=397>